



A KÉPMUTATÓK (József Attila Színház). Szerencsi Éva és Ujréti László (Fotó: Fényes Tamás)

ciók, kitűnő szerepek mellett az eredetiség igénye is feltűnik: éleslátásuk, iróniájuk biztosíték arra, hogy a vígjátékokban kötelező „boldog vég” némileg gunyoros, kesernyész felhangot kapjon.

A képmutatók is ilyen jól megírt — és ízléssel megírt — vígjáték, amelyben mindenki magára ismerhet, hiszen boldogulásunk érdekében mindannyian állandóan kisebb-nagyobb hazugságokra és képmutatásokra kényszerülünk — vagy tesszük önként —, egyéniség kérdése, ki milyen messzire megy el. A darabban megjelenő helyzetek is igen ismerősek és életszerűek lehetnek számunkra.

A darabválasztás szerencsés volt, Benedek Árpád fordítása is jó, a szereposztás szintén: a színészek többnyire alkatukhoz illő figurát kaptak. Tehát minden adott egy színvonalas produkcióhoz a József Attila Színházban. A baj az, hogy a rendező Benedek Árpád nyilván nem bízott eléggé a meglévő feltételekben, és a biztos siker érdekében az előadást helyenként megtűzdelte kabarészerű jelenetekkel, esetenkénti kiszólásokkal, a darabtól alapvetően idegen hatásvadász elemekkel. (Legjobb példa erre: Ujréti László oroszul kénytelen elénekelni egy dalocskát, melynek szövege egyáltalában nem komikus, de mivel senki nem érti — vagy nagyon kevesen —, az orosz nyelv túlkarikírozott sajátosságain nagyszerűen lehet nevetni, kár, hogy semmi köze a jelenethez, és az ilyenfajta poénok már enyhén di-

vatjamúltak). Olyannyira kilógnak az előadásból, hogy képesek elrontani az összhatóást.

A színészek szerencsére nem csábulnak el a hatásvadászat felé — komédiázásuk igényes. Voith Ági érzi magát legjobban a színpadon — temperamentumos, ugyanakkor finoman önironikus színész — je az előadás egyik legjobb alakítása. A másik Kránitz Lajosé, egy látszólag hálátlan szerepet játszik el nagy mértéktartással és elképesztő mulatságosan. Tetszett még Pálos Zsuzsa, Alla, a lakásgondokkal küzdő, úzótt ifjú színész, és Örkényi Éva, a rezignált fordító szerepében.

Szerencsi Éva és Ujréti László a két főszereplő — ők vannak a legnehezebb helyzetben, mert kevés a lehetőségük a komédiázásra. Ujréti László bírja iróniával, Szerencsi Éva kevésbé. Mintha túl komolyan venné magát, alkata is a szerep ellen játszik — agresszívebb csinosságra lenne szükség a szerephez, így a nézőtér hajlamos elandalodni a színész báján. (A rendező bizonyos megoldásai is hangsúlyosan a színész dekoratívására épülnek, a férfiak legnagyobb öröme). A figura keménységét, számitását kevésbé érzékeljük.

És végül meg kell említeni, hogy a meglehetősen jellegtelen díszlet (Szlávik István munkája) teljesen alkalmatlan a játékra, a hosszas átdíszletezések — bár gyakorlatilag csak két helyszín váltakozik — megszakítják az előadás folyamatosságát.

Barabás Judit

A KÉPMUTATÓK

Braginszkij és Rjazanov megbízható, jó vígjáték-szerzők. Darabjaikban pontosan dialógusok, hiteles szituá-